

KATOLIČKE MISIJE

KATOLIČKE MISIJE

Glasilo
naših misionara
i
misija uopće.

Izlaze mjesečno
osim
srpnja i kolovoza.

Godišnja pretplata
10 Din.

Urednik:
A. VIZJAK
Zagreb I/147
Palmotićeva ulica 33.

Naručuje se od:
Uprava
KATOLIČKIH
MISIJA
Zagreb I/147
Palmotićeva ulica 31.

LIGE MALIH MISIONARA (L. M. M.)

ZA MJESEC: **SVIBANJ**

MISIJSKE NAKANE:

1. **Opća nakana:** Njegovanje misijskih zvanja po župama.
2. **Posebna nakana za Bengaliju:** Da sv. Terezija od M. Is. nađe što prije dobročinitelje, koji će joj sagraditi crkvicu u Bošontiju.

MJESEČNI ZAŠTITNIK: Kraljica svibnja, 31. svibnja. Marija nije samo naša Majka, Ona je Majka i one miljarde pogana. Ona ih ljubi i žali za tom izgubljenom djecom. — Hoćeš li pribaviti svojoj nebeskoj Majci najveću radost i dati joj najljepši dar? Moli se i prikazuj žrtvice, da se Njena bijedna, zalutala djeca u Bengaliji što prije obrate Isusu.

ŠTO ĆEMO UČINITI POSEBNA U TOM MJESECU?

1. Na **dan sv. Filipa i Jakova, apost.** 1. svibnja, prikaži sv. Misu i sv. Pričest, da Bog dragi uskrisi po našim župama misijska zvanja.
2. Na **dan Kraljice svibnja,** 31. svibnja, prikaži sv. Misu i sv. Pričest za sve one, koji pomažu da se sagradi u Bošontiju crkvica Maloj Svetici.
3. Svaka je subota posvećena Bl. Djev. Mariji. Ne propusti tih dana nijedne žrtvice i prikaži ih po Bl. Gospi Isusu, da se bengalski narod što prije obrati.
4. Ne propusti nikada ni jutarnje ni večernje molitve i sjeti se, da je Bengalija naša misija, koju moramo obratiti.

KATOLIČKE MISIJE

LIST ZA MISIJE UOPĆE I UJEDNO GLASILO DRUŠTVA ZA ŠIRENJE VJERE

God. 11 ZAGREB, u svibnju 1936 Broj 5

OVO ZAČUĐUJE!

Za svibanj želi sveti Otac Pio XI., neka bi se molili na nakanu, da bi se po svim župama snažno poduprla misijska zvanja. On naime hoće i nalaže, da svaka župa nastoji uzgojiti što više mladića za misionare, koji bi krenuli u poganske krajeve.

Nije li to nezgodno, što sveti Otac traži ovo u sadašnja tako teška vremena, gdje se svi krajevi tuže na pomanjkanja svećenstva, gdje župe ostaju redom bez pastira: Mi nemamo dosta svećenika ni za naš narod, a kamoli da ih još šaljemo u misije!

Na ovaj nam prigovor lijepo odgovara sveti Otac: »Vjernici naši imadu, da tako kažem, sredstva spasenja na dohvatu i nijesu tako daleko od njega kao pogani, pogotovu oni, koji su još ugrezli u divljaštvu i barbarstvu.« I onda nastavlja potičući nas na pouzdanje u Boga: »U ovoj ćete zgodi zbog ljubavi prema Kristu i dušama ravnodušno podnijeti gubitak jednoga od klera, ako se to smije nazvati gubitkom: onoga naime druga vaših napora, kojega budete izgubili, božanski će vam Osnivač Crkve svakako nadoknaditi bilo izobiljnijim davanjem milosti vašoj biskupiji, bilo poslavši u svetu službu druge novake.« A predšasnik dasašnjeg sv. Oca, papa Benedikt XV., govori skoro istim riječima: »Nemojte misliti, da će išta od onoga, što vi dajete za strane poganske misije biti za vas izgubljeno: **za jednoga, kojega ćete otposlati u tuđe krajeve, dat će vam Bog više gorljivih svećenika!«**

I sam Isus Krist nam je to govorio ne samo riječima nego i djelom, da nas potakne na veće pouzdanje i veću ljubav prema

najbijednijima, koji čame u tmini i sjeni smrti. Krist je imao samo 12 apostola svećenika. On je ljubio svoj židovski narod i svoju domovinu sigurno više negoli mi ljubimo svoju domovinu. I židovski je narod bio tada daleko potrebniji Kristovih svećenika negoli danas naša domovina. A ipak Isus im zapovijeda: »Idite po svem svijetu . . . !« I pošli su svi osim dvojice, od dvanaestorice su ostala samo dvojica u domovini!

A zašto smo mi tako tjesnogrudni, zašto hoćemo sve i do zadnjeg svećenika imati samo za se i za svoje? Nije li to sebičnost i sebeljublje, kad vidimo da miljarda duša pogana propada bez svećenika, a mi im ne pružimo ni malu pomoć? Je li ta škrtost Bogu mila? Hoće li nas On za to nagraditi mnogim svećeničkim zvanjima? — Znademo i vjerujemo, da jedino Bog daje milosti svećeničkog zvanja, da jedino Bog zove mladiće u svoju svetu službu. I kad bi se mi pokazali velikodušni spram Boga te žrtvovali kojega svećenika za božanske misije, Bog bi nam sigurno uzvratio velikodušnošću i uskrisio brojnija zvanja u našem narodu, i mi se onda ne bismo trebali tužiti na pomanjkanje svećenstva. — Tko malo daje, malo će i primiti, a tko ništa ne daje, ne će ništa ni primiti!

O potrebi misionara govori sam sv. Otac Pio XI. ovako: »Potrebno je, da se složnim silama biskupi i katolici obazru na goleme prostore, koji se još nijesu otkrili kršćanskoj uljudbi, zatim na silan broj onih, koji su sve dosada lišeni dobročinstava otkupljenja i napokon na tegobe i teškoće, kojima su poradi svoje malobrojnosti sputani i okovani misionari. Na temelju toga treba da svim silama nastojite, kako bi se broj svetih poslenika povećao i umnožio. Ako bi se dakle pokazalo, da su u vašim biskupijama koji mladić ili klerici ili svećenici od Boga pozvani na ovakovo uzvišeno apostolstvo, ove i njihove odluke neka pomaže vaša usrdnost i ugled. Tih odluka ne ćete ni u jednom slučaju priječiti! . . . neka vas više ne plaši i ne suzdržava nikakva nestašica klera ni potrebe vaše biskupije!«

Ne zaboravimo, kolikom revnosti nastoje apostoli komunizma i bezboštva osvojiti svijet, da spriječe istinu! Zar ćemo mi mirno gledati, kako Krist gubi svijet, i mirno gledati propast Kristovih duša, dok sebe namirimo?

Molimo se dakle u tom mjesecu svibnju **Gospodaru žetve, da šalje radnike u žetvu svoju** (Mat. 9, 38.), molimo gorljivo i Bl. Gospu, po kojoj dolazi svako svećeničko zvanje.

SVJETSKA IZLOŽBA ŠTAMPE U VATIKANU
bit će u papinskoj palači od travnja do listopada 1936.

Papa Pio XI. pokazao je već više puta, kako želi da se za širenje katoličke istine upotrijebe i najmodernija sredstva. Sada

nam svraća pažnju na katoličku štampu. I tom izložbom želi nam sveti Otac predočiti veliku potrebu katoličke štampe i tako silno želi, da se katolička štampa razvije, da oko njena proširenja učestvuje cijeli svijet.

Ideja o toj izložbi nikla je na novinarskoj skupštini u Rimu mjeseca lipnja 1933. Bilo je to za jubilarnog hodočašća. Sastalo se 380 novinara od 22 narodnosti sa dva kontinenta. Vatikansko glasilo »Osservatore Romano« slavi svoju 75 godišnjicu i tom prilikom organizira tu svjetsku izložbu.

Sveti je Otac primio taj prijedlog i odmah ponudio na raspolaganje svoju vilu u Kastel Gandolfo. Računajući da će prihvatiti tu zamisao i sve druge narodnosti, otvara on svoju palaču i to najljepši dvor »Pigne«, koji je ukrasio sam glasoviti graditelj Bramante. Dvorac nosi ime po velikom češeru, koji je saliven od mjedi. Isprva je taj češer krasio Hadrijanov mauzolej, zatim staru baziliku sv. Petra, dok nije prenesen u taj dvorac. Tu je bio i 1925. godine izgrađen posebni misijski paviljon, misijska izložba.

Svrha izložbe. Izložba kani objaviti cijelome svijetu djelovanje katoličkog apostolata pomoću štampe. Želi to prikazati zato, da se bolje shvati važnost i uspjeh katoličke štampe i prema tome više na tom polju poradi. Zato tu ne će biti izložene samo pojedine novine, časopisi, nego će biti izneseni i najživlji problemi moralni, društveni, tehnički, koji zanimaju katolike na području štampe. Bit će prikazani zorno fotografski, grafički, statistički, kinomatografski, projiciranjem itd.

Tko će sudjelovati? Po svim katoličkim novinama cijeloga svijeta odaje se veliko oduševljenje za tu izložbu. Sve želi sudjelovati kako pojedini tako i društva. I tako je odbor prihvatio, da mogu svi i samo oni sudjelovati, koji izdaju novine ili časopise, ali ne oni, koji izdavaju knjige u pravom značenju riječi. Izložba želi samo listove, novine, koje redovito izlaze bilo u kojem razmaku vremena.

Odjeljenja izložbe. Bit će tri glavna odjeljenja i to: 1. opće odjeljenje, 2. odjeljenje nacionalnih skupina, 3. sistematsko odjeljenje.

Opće odjeljenje: a) povjesni razvitak štampe, njezine službe u obavješćivanju i razvitak tipografske tehnike; b) sadašnje stanje štampe uopće i katoličke štampe napose; c) glavni vjerski, moralni i socijalni problemi u odnošaju s periodičnim publikacijama napose s dnevnicima; d) organizacije uredništva, tiskanje i uprave dnevnika i usluge, koje dnevnik pruža; e) novinarska sprema; f) rad Crkve oko štampe.

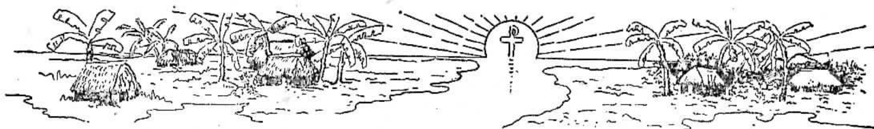
Odjeljenje nacionalnih skupina: svaka će zemlja izložiti iz svoga kraja: a) povjesnički razvitak štampe; b) općenite statistike o sadašnjem stanju katoličke štampe; c) sve radnike, zavode i udruženja u odnosu prema katoličkoj štampi. Istaknut će se sve, što je značajno, originalno i vrijedno nasljedovanja; d) pri-

mjerke novina i časopisa, koje će biti složene po obliku i ilustracijama istoga vremena, zatim djela katoličke aktivnosti.

Sistematsko odjeljenje: prikazuje novine, časopise različitog sadržaja: Katol. Akcije, Društva za raširenje misija, različita udruženja, zavoda, katoličkih škola, redova, kongregacija, bogoslovske, povjesničke, znanstvene, književne časopise različitih umjetnosti, uopće kulturne.

Posebna će biti dvorana za kinematografsko prikazivanje i projiciranje, da može sustavno iznijeti cijeli materijal izložen u različitim odjeljenjima. Neobično privlačiva sila izložbe bit će filmovani život velikog modernog žurnala.

Brigom nacionalnih odbora pridružile su se pripremama za tu izložbu 42 pokrajine obaju kontinenata. Ali sudjeluju i drugi krajevi iz misijskih područja; njih su organizirale crkvene vlasti. I tako će biti ovdje zastupan cijeli svijet, a bit će bez sumnje najzanimljiviji m i s i j s k i odio, gdje će se vidjeti, kako je Crkva i u najnepristupačnijim krajevima uspjela u tom pogledu, kako je naša katolička Crkva najveća i najjača duhovna sila na svijetu.

SLIKE IZ MISIJA U ABESINIJI.

J. Baeteman C. M. — P. Grgić.

I. Čovjek, ubojica.

Ima ljudi, koji misle, da je Abesinija katolička i da je to sasvim na evropsku kultivirana država. Abesinski je narod bez sumnje napredniji od drugih susjednih naroda. Njegova kršćanska vjera, iako iskvarena, utrla mu je put do civilizacije, kojom se zaista može ponositi. Danas postoji u Abesiniji pače i društvo »Mladi Abesinac«, koje nastoji, da uvede evropske običaje. Ima dapače mladića, koji žele učiti u Parizu. No Abesinija krije u sebi još mnoga plemena, koja su pokorna samo po imenu, a pridržala su strašne barbarske običaje svojih pređa. Ta su plemena: Uelo - Gali, Adali, Danakili i drugi. Zemljom Uelo - Gala mogu se manje skupine putnika već unaprijed nadati grabežnoj smrti. Karavana je ovdje samo tada sigurna, kad je mnogobrojna i dobro oboružana. U tom se slučaju ne miču razbojnici iz svojih skrovišta. Kod ovih se plemena ne može mladić oženiti prije, nego je ubio čovjeka. Kad se prolazi ovim krajevima nazvanim »Crna šuma« ili »Dolina uzaludnih vapaja«, dobro je načiniti oporuku i probuditi čin pokajanja. Na putovanju kroz zemlju Danakila pratio me lijep mladić od kojih dvadeset i osam godina. Bila je to pametna glava. Imao je dobro namazanu bujnu kosu, na koju je katkad stavljao sjajna pera. Kada smo jednom pričali u logoru, bilo je oko nas sve pusto, samo su blijedi mjesečevi traci obasjavali svaki predmet. Na njegovoj sam narukvici opazio mnogo dragulja. Pitao sam ga, što znače ti dragulji, a on mi reče: »Oni pokazuju, koliko sam ljudi ubio.« Bio sam odviše znatiželjan i izbrojio dragulje. Bilo ih je točno 23. Ni Klaudije Farer u svom glasovitom romanu nije poznavao sličnoga junaka. Ovaj je mladi junak bio u očima svojih sunarodnjaka doista velik čovjek. Svuda su ga poštivali. Sama njegova riječ bijaše zapovijed. Siguran sam, da je njegova prisutnost bila dostatna, da budemo sigurni i bezbrižni na putu. Često mi je govorio: »Učitelju, ne idi od mene; moja je zemlja puna ljudi, koji bi te s veseljem ubili, no dok sam ja kraj tebe, ti si pod mojom zaštitom i ne treba da se bojiš.« Mogao sam mu vjerovati. Ovi ljudi vjerno drže zadanu riječ i imaju donekle plemenito srce. Nikad ne će ubiti žene, djeteta ni starca, to je za njih sramota. Kad Evropljani putuju ovim krajem, mogu katkada opaziti, kako njihov pratilac daje posebne znakove prolazeći ispod nekih krošnjatih stabala. Ovaj je znak namijenjen zasjedaču, koji je sakriven u granama i čeka putnika, da ga probode kopljem. Tim znakovima hoće pratilac da rekne: »Ne diraj ovoga čovjeka!« — Vidite, da ima na svijetu još čestitih ljudi. Kad je jedne večeri misionar bio na putovanju, pozvali su ga k jednom umirućem starcu. Misionar ga je zatekao, gdje plače. Na pitanje zašto plače, odgovori starac: »Plačem, jer umirem, a da nisam ubio još nijednoga čovjeka!« Kad koga ubiju, to ne znači kod njih nikakvu okrutnost; to je nešto prostodušna, neka diploma čovječnosti. To je njihov običaj. Ubojica se smatra čovječnijim od drugih. Časte ga dapače i kršćani. U dane dvorskih svečanosti pije on medovinu iz veće čaše nego obični smrtnici, a od mesa dobiva najbiranije komade. Čuo sam također jednoga poglavicu, zvao se Aganje, kako mi govori sa dubokom boli milujući svoju pušku: »Dosadno mi je! . . . Već ima više od osam godina, da se nisam tukao i pucao.«

Ti se običaji čine na prvi pogled odvratnim, što uistinu i jesu. Ne mislimo ispričavati ratobornu ćud naših župljana i lakoću, kojom se oni međusobno muče, ali moramo priznati, da njihova povijest razjašnjuje tu strast ubijanja, koja ih diže u njihovim vlastitim očima i u očima njihovih sunarodnjaka. Povijest je to neprestanih borbi i revolucija, povijest ogorčenog trvenja i silenja u odmet na islam. Prije nego ih se strogo osudi, valja upoznati njihov život, pogibli, u koje dolaze, i nepravde, kojih su oni često žrtve. Civilizacija bi mogla mnogo poboljšati ove barbarske običaje, ali najviše mogu tu pomoći misionari, koji im propovijedaju Kristovo milosrđe. Razgovarao sam jedne večeri sa siromašnim, divljim Danakilima, koji nisu znali, da sam svećenik, jer se nisam htio odati, da im se mogu laglje približiti i s njima se pomalo upoznati. Ovi mi dobri ljudi rekoše: »Gospodine, ostani kod nas. Ti ćeš biti naš otac, a mi tvoja djeca. Mi ćemo sagraditi svoje šatore kraj tvoga stana, a ti ćeš nas štititi. Ako imaš ne-

prijatelja, mi smo uvijek spremni da te branimo. A ako imaš prijatelja, oni će biti i naši prijatelji. Učitelju, ostani dakle kod nas.« Kad sam zadrijemao na pustinjskom pijesku u blagoj mjesečevoj svjetlosti, koja je obasjavala puste krajeve, vidio sam, da sam došao među ove ljude, da od njih doista načinim ljude, a možda i kršćane. Misionar ne može izvršiti to djelo za kratko vrijeme. No onaj, koji bi se u toj zemlji prvi zaustavio, imao bi na smrti barem tu utjehu, da je učinio jedno korisno djelo. Kasnije bi milosrđe Kristovo izagnalo ove krvave običaje i ovi bi se nesretnici prestali međusobno ubijati. Lijep san, kad bi samo bilo dano, da ga jednoga dana ostvarim!

II. Čovjek bez grijeha.

U ovoj se zemlji svašta događa. U misijskim krajevima susrećemo kod ispovijedi slučajeve, koje bogoslovi nijesu mogli predvidjeti, a misionar pliva, kako zna pomažući si glavnim principima. Tko bi na primjer rekao, da mi treba i duhana, pravog duhana za »šnofanje« pomoću kojega ću voditi jednoga dana duše k Bogu? U lovu na duše služimo se načinom, koji se pruži. Tako su neke duše osvojene očima, druge trbuhom, treće srcem, a ja sam osvojio jednu dušu nosom. Ništa zato. Samo kad sam je ulovio. Oprostite, što prelazim na drugu stvar. Kod kopta je upotreba duhana zabranjena strogim zakonom. Od početka vladanja cara Ivana, koji je ostavio strašne uspomene, važila je zapovijed, da se svim »šnofačima« odsiječe nos, palac i kažiprst, a pušačima nosnice. Sredstvo u isti čas radikalno uspješno. I ako pitate abesinske učenjake, zašto su tolike osude izrečene na tu biljku, oni će odgovoriti: »Zato, jer je duhan izrastao na Arijevu grobu i usisao otrov hereze. Jednoga je dana dodao neki monah i drugi razlog: »Na Veliki petak osušile su se sve biljke od žalosti, samo duhan nije: pobunio se dakle protiv Boga.« — Tako sam pričao dobrim ljudima, koje poznam i koji bezazleno puše svoju cigaru, a oni su me zabezeknuto gledali i vidio sam, da me ne shvaćaju. Pače su abesinski učenjaci našli i u bibliji tekst, koji služi kao dokaz njihovoj neobičnoj tvrdnji: David kliče u svom 71. psalmu: »Etiopljani će padati pred njim i njegovi će neprijatelji ljubiti zemlju.« Ta što bi drugo značilo »ljubiti zemlju«, nego udisati prašinu duhana! Uporedba zemlje sa duhanom za »šnofanje« nije velika razlika. Iz toga dakle slijedi: Vi šnofate, nesretniče, dakle ste neprijatelj Krista! — Ima u Flandriji poslovica, koja kaže: »Kad ko postane tele, postane na godinu dana, a kad postane marva, postane na sto godina!« Ne usuđujem se ovu poslovicu primijeniti na Abesince, neprijatelje duhana. Ipak ću to učiniti. Na povratku poslije rata prisilili su me da bacim lulu u Crveno more. A lula mi je bila stara uspomena. Neka im Bog oprosti!

Radi toga se ne smije ovdje ni misionar služiti duhanom. To bi bila velika sablazan. Ipak mi ne učimo kao raskolnici, da

je grijeh »šnofati«. Mi puštamo naše dobre katolike, da si natrpaju u nos duhana, koliko bi i samom slonu bilo dosta. Došlo je k nama i dobrih ljudi na ispovijed, da ih odriješimo od grijeha »šnofanja«.

Da vam pripovijedam o dobrom čovjeku, koji nije imao grijeha. Došao je k nama da nauči moliti i katekizam. Učio je s vrlo dobrom voljom. Na svršetku tjedna znao je pola Očenaša, a da ne izgubi to siromašno znanje, ponavljao je svoju molitvu na svakom mjestu. K nama se često vraćao. Katkada smo mu poslali katehistu. Poslije dvije ili tri godine bio je spreman na sveto krštenje. Urođenički svećenik mu je obećao, da će mu samo pod tom pogodbom podijeliti sakramenat i ispovjediti ga, ako ode sa ženom u pustinju, te čuva jedan dan s njom krave. Kod krštenja je sve išlo dobro. No kad se počelo govoriti o ispovijedi, naš se čovjek bunio:

Naše misionarke iz reda Bl. Djev. Marije. Na Himalaji, u Darjeelingu pred novicijatom.

»Oče, ja se neću ispovjediti!«

»Zašto?«

»Zato, jer nemam grijeha!«

»Zar ti?«

»Da, ja! Imam li glavu da griješim?«

»Bog zna! Za svaki mi slučaj reci, mološ li se svako jutro i svake večeri?«

»Pa istom se sad znam moliti.«

»Jesi li govorio protiv Boga?«

»Zašto bi to činio?«

»Kako to?«

»Ne, Bog je gore, a ja sam dolje. Svak je kod svoje kuće. On mene pušta na miru, a i ja njega. A napokon on je jači od mene.«

»Ideš li nedjeljom na sv. Misu?«

»Ne uvijek. Ali ja ne znam, kad je nedjelja, da li je petkom ili subotom; zatim moja je žena odviše glupa, da sama čuva krave. Dakle . . .«

»Ljubiš li oca i majku?«

»Da, koliko sam mogao.«

»A svoju ženu; je li to prva tvoja žena?«

»Ne, to je četvrta.«

»Jesi li je kad tukao?«
»Vidi se, da nemaš žene.«
»Jesi li ubio kojega čovjeka?«
»Da, dva ili tri.«
»A zar to nije grijeh?«
»Ne, to je zakon i običaj. Oni su ubili moje roditelje, a ja sam ih morao osvetiti. Ti dobro znaš, da je kod nas krvna osveta zapovijed.«
»Jesi li ikada lagao?«
»Ajde bježi! Ta znaš, da se bez toga ne može živjeti. Bijelci i budale ne znaju lagati. Laž je začin govora.«
»Jesi li kada krao?«
»Ne! Kad imam, što mi treba, onda je dobro! Ako nemam, uzmem kod susjeda, a i on kod mene. Mi smo svi braća; ti si to sam meni rekao.«

Tako nijesmo mogli naći nijednoga grijeha u toj divljoj savjesti. Budući nije poznavao prirodnih zakona, nije ih mogao prekršiti. Kad se urođenički svećenik vratio zbunjen zbog takve savjesti, nije vjenčao ove ljude bez grijeha. Tako se valjalo ponovno vratiti u pustinju.

Evo vidite, dragi čitatelji, kakva bijeda vlada među Abesincima. Zato se molimo Svevišnjemu, da im pošalje vjesnike mira, koji će ih privesti u pravi Kristov ovčinjak.

DA LI JE ON RADIO ZA MISIJE ?

Na 23. travnja 1929. proglašen je Ivan Marija Vianney, župnik arški, od sv. Oca Pape u prisutnosti od 400 biskupa zaštitnikom svih župnika po cijelom katoličkom svijetu.

Da li je sveti Ivan, župnik arški bio doista uzorom župnika i u misijskoj stvari?

U njegovom životopisu, što ga je napisao glasoviti Fr. Trochu, spominju se u glavnom tri jače crte njegovog misijskog rada:

Životopis kaže: »Anali za Širenje Vjere bili su jedini list, koji je on redovito čitao.«

On je osnovao u svojoj župi misijsko društvo, u koje su se upisale sve obitelji iz njegove župe, kako to još danas svjedoči listina iz onog vremena.

Od 280 zakladnih sv. Misa njegove župne crkve, što ih je on sam uspostavio, bilo ih je 70 s nakanom, da Bl. Gospa uzme pod zaštitu misionare u poganskim zemljama.

● MISIJSKA NAKANA ZA MJESEC LIPANJ:

Indokinesko svećenstvo.

OBRANA DJEVICE.

Prije kojih 50 godina propovijedao je svetu katoličku vjeru glasoviti misionar o. Lievens u Čota Nagporu, u Indiji, i obraćalo se mnoštvo naroda. Protestanti su sa svoje strane ometavali njegov rad na svemoguće načine i ogorčeno napadali na prečistu Djevicu i sv. Oca.

Tako je jednog pazarnog dana propovijedao protestantski pastor kod Munda plemena skupljenom narodu na trgu i nabacivao se pogrdama na Blaženu Djevicu. Ovo nije više mogao podnositi naš dobri katehista Pavao, pa nagovori pastora pred cijelim narodom:

»Gospodine pastore, smijem li vas zamoliti, da mi odgovorite na neka pitanja?« — Pastor je odmah prepoznao našeg katehistu, pa će porugljivo:

»Drage volje, brate, ja sam uvijek spreman poučiti neznalice!«
»Gospodine pastore, recite mi molim, jesmo li mi kršćani braća Kristova?«
»Dakako da jesmo!«
»I prema tome je Krist naš brat?«
»Pa da!«
»A Marija je Kristova Majka, zar ne?«
»Dakako!«
»Dobro, gospodine pastore! Ako je Krist naš brat, a Marija njegova Majka, onda je ona i naša majka. Svi pak narodi na svijetu štuju i ljube svoju majku, pa tako i naše pleme Munda; samo je životinje ne poštuju!«

Na ove riječi zaori među skupljenim crnim narodom silan smijeh. Sve je odobravalo našem srčanom katehisti, koji je, premda crn, znao nasoliti bijelu glavu! — Od onog dana nije taj rječiti protestantski misionar nikad više nastupao u onim krajevima, a naš katehista Pavao postao je glasovita ličnost.

NA NOVI RAD.

Br. Fr. Drobnič D. I.

U Vijanejevoj školi u Bošontiju započela je obuka odmah iza božićnih praznika. Imamo već deset mladića, koji se ovdje pripravljaju za katehiste, a doći će ih još iz Kalkute. Poučavaju ih o. Mesarić i o. J. Vizjak: prvi predaje sv. Pismo, drugi katekizam. Razumije se, da o. Mesarić kao kanonik bez crvenog po-

jasa i ikakvih dohodaka, a ujedno dekan i župnik Bošontija mora prepustiti skoro cijelu svoju polovinu škole o. Josipu, koji se mnogo trsi, da te odabrane mladiće temeljno pouči baš kao u kakvom novicijatu za redovnike. Primaju se samo posve zdravi i najdarovitiji iz tih krajeva. Kome se ta velika stega ne sviđa, može ići. Po drugi put se nitko u tu školu ne prima niti uz koju pogodbu. S vanjskim ljudima zabranjen im je svaki saobraćaj i bez dozvole ne smiju nikuda s misijske postaje. Dnevni red im je točno određen. Navečer imadu pripravu za razmatranje, koje obavljaju ujutro. Preko dana imadu uz školu i nauku točno označeno vrijeme za svoje duhovne vježbe. Mnogo se već sada vježbaju u govorima, kako će jednom svome narodu prikazivati vječne istine. — Pođe li tako naprijed, bit će svaki, koji prođe ovu dvogodišnju bogoslovsku školu, uistinu poučen u pravom duhovnom životu i u znanju, što ga kao budući katehista treba.

O. Josip je davao duhovne vježbe bošontskim ženama, i to samo kongreganisticama, kojih ima 39 na broju. I sve su vrlo revno dolazile, samo su dvije bile spriječene, da zaista nijesu mogle sudjelovati. Ovo su bile prve duhovne vježbe za žene u Bošontiju.

U nedjelju 2. II. popodne bila je pouka za njih o koristi duhovnih vježbi i o načinu, kako se imadu obavljati. Iza toga bila je priprava za prvo jutarnje razmatranje. Rano ujutro bile su već sve u školi, gdje se razmatranje držalo. Nakon razmatranja slušale su sv. Misu. Svaki su dan imale po četiri razmatranja, slušale sv. Misu, držale križni put, iza kojega je bio blagoslov itd. Od rana jutra do šest sati navečer nije smjela nijedna kući, nego su imale u šutnji boraviti u školi. No nije bilo baš tako teško njima šutjeti, jer je jedna vježba slijedila drugu uz kratke odmore. Na 6. veljače ujutro bile su duhovne vježbe dovršene i, kako se vidi, s dobrim uspjehom i obilatim plodom.

PISMO MALOG BENGALCA velikoj dobročiniteljki u Karlovcu.

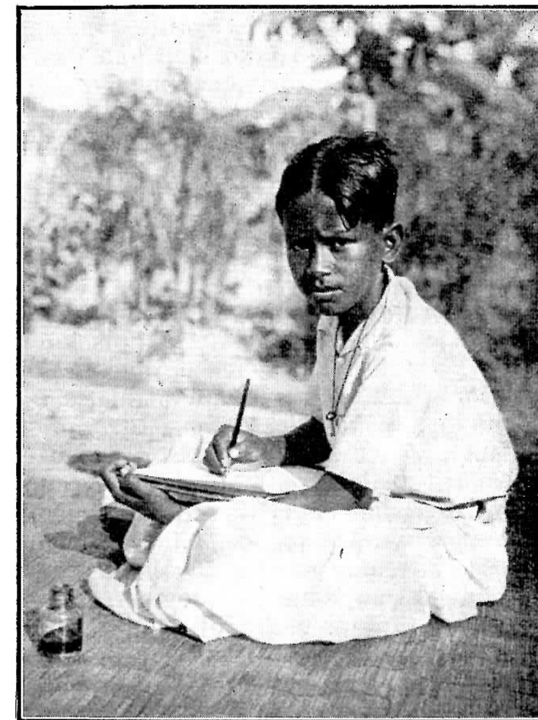
(Prijevod iz bengalskog)

Bošonti, 13. XII. 1935.

Vrlo poštovana Majko!

Čuo sam iz usta našeg oca, da se Vi za mene mnogo trudite i žrtvujete. Ja Vas ne poznam, niti ću Vas ikada na ovom svijetu vidjeti, i stoga je moje srce žalosno. Ali ja se uzdam, da ste Vi uz pomoć Božju dobro, kao što sam i ja. Kadgod se sjetim Isusa, uvijek ću se moliti za Vas, i kadgod primim Isusa u svetoj Pričesti, uvijek ću na Vas misliti. Vrlo sam sretan i veseo zbog toga, što Vas je dobri Isus nadahnuo, da se kao dobra majka pobrinete za jedno siroče. Moje majke nema više na ovom svijetu.

Isus ju je s ovoga svijeta odnio. Ona je mene jako ljubila, i stoga mi je bilo vrlo žao, kad je ona umrla. Ali naš me je otac naučio, da ljubim još više jednu drugu Majku, prečistu Djevicu Mariju, jer je ona moja dobra Majka na nebu, a Vi ste mi postali majkom na ovom svijetu. Dosada sam bio izgubljeno siroče, a sada imam dvije majke. Zar da onda ne budem veseo?

Ivica Ghorui piše pismo svojoj dobročiniteljici u Karlovac.

Ja Vam se mnogo, mnogo zahvaljujem. Molim Vas lijepo, da se molite Bogu za mene i prikažete za mene svetu Pričest, da mi se milošću Isusovom i uz Vašu pomoć ispuni vruća želja, da jednoga dana postanem Isusovim svećenikom. I ja ću za Vas moliti, svetu Pričest ću za Vas prikazivati i na Vas ću uvijek misliti. Sada sam kod našeg velečasnog oca i vrlo sam zadovoljan. Ovdje sam puno toga naučio o Isusu.

U mojoj domovini imade mnogo djece poput mene, ali oni Isusa ne poznaju. Zbog toga sam vrlo žalostan. I Vi se, molim, za njih Bogu molite i prikažite svete Pričesti. Čuo sam, da se u Vašoj domovini mnoga djeca za nas mnogo mole, da jednom i moja domovina potpuno upozna Isusa, da cijela Bengalija zapjeva Isusu slavospjeve. Isus neka vam udijeli dugi niz godina, mali Isus neka Vas blagoslovi!

Vaše zahvalno siroče

Ivica Omulo Ghorui.

BOŠONTSKA MISIJA.

Sestra Ana Marija, glavarica samostana u Bošontiju, poslala je taj izvještaj o našoj zanimljivoj postaji. Ima tu doduše veselih stvari, ali i takovih, koje mogu izazvati i saučešće i plemenitost dobrih duša prema najsiromašnijima od najsiromašnijih.

26. listopada 1935. vratila sam se u Bošonti. On mi se ukazao tako veseo i tako lijep kao i svako drugo mjesto u Gangpuru, gdje sam proživjela mnogo godina. Vratila sam se iz Kurseonga, gdje sam boravila na kratkom odmoru. Kurseong se diže na visinama Himalaje. Tih sam dana ponovno upoznala darežljivost našeg Učitelja, koji na svoje izlijeva tolike milosti i blagoslov. Prisustvovala sam obredima svećeničkoga ređenja. Ti obredi učvršćuju u dušama dobre volje ustrajnost, snagu i velikodušje toliko, da su te duše spremne na svaki posao iz ljubavi prema svome Učitelju.

Dobra glavarica, sestra Marija Dominika, brinula se za mene, što je najbolje mogla. Na polasku u moju dragu, siromašnu misiju Bošonti nadarila me upravo kraljevski. Čim sam se vratila u Bošonti, dala sam se svim silama, a i svom vještinom, na gradnju novoga kokošinjaka. Smjestila sam ga usred polja iza škole. Nadam se, da će tamo naša perad uživati potpuni mir. Sestri Mansueti svidjela se moja građevina toliko, da me je zamolila, da joj sagradim četiri razreda za djecu, koja su joj na brizi. To je doduše bilo nemoguće, ali sam joj obećala, da ću podići zaklonište za djecu našega čuvališta. Na mjestu staroga kokošinjaka podigli smo dom za udovice. Pod imenom »udovica« valja razumijevati žene udate ili neudate, koje traže utočište kod sestara. Možda se sjećate, da smo polovicu namijenili za spremište dječje hrane: riže, povrća itd. Žene imadu zasad vrlo malo prostora: ta imade ih u svemu 14. Od ovih imadu četiri već muža, sedam ih muža traži, a tri još na to ne misle. K njima pribrojite još osmero djece ispod godinu i pô i priličan broj majki. One dolaze sa svojom djecom, da vide svoje kćeri. Dolaze često i ostaju kod nas dulje vremena, da se najedu. Ovdje naime moramo hraniti sve, koji dolaze u pohode svojim rođacima. A dođe ih koji puta po 12 najednom. Mislim, da sam već javila, da je velika koliba od zemlje potpuno gotova. U nju smo smjestile naše tkalce. To je bilo veliko veselje za našu sestru Silvinu. Ona rukovodi cijeli tkalački zanat. Nadamo se, da će taj posao dobro napredovati i pribaviti nam neka posebna sredstva.

Da se sad vratim k našim udovicama. One nastoje da se poprave, ali se još koji put zaborave. Presretne su, kad im navečer prije molitve pokažem, da sam s njima zadovoljna. Ako je koja između njih govorila surove riječi, rado prihvaća javnu pokoru. Ta je pokora post; moraju se naime odreći jednoga obroka na dan. Između spomenutih udovica tri su s nama, otkako smo otvorile kuću. One nam pomažu nadzirati novajlije, i ponosne su, ako im povjerimo bilo kakav posao. Jednu između tih triju pozvao je jednom o. misionar. Htio joj je predložiti zgodnu priliku za udaju. Ali mu ona odgovori: »Oče, nije potrebno da se mučiš!« Otac je pozva i drugi puta. Ali ona i opet odlučno odbije prijedlog. Na to je misionar ozbiljno ukori zbog nečednih riječi, koje običaje izgovarati i radi toga je želi odavle ukloniti udajom. Ona mu na

to odgovori: »To je istina, oče! Ali ja sam spremna svaki put izvršiti određenu pokoru, kad u srdžbi izgovorim takove riječi. Smiluj mi se i ostavi me, gdje jesam, jer ja ne želim ići nikamo drugamo.«

Jedna druga poganka galamila je toliko, da sam morala posredovati: »Oh, baduri,« reknem joj ja, »ti ćeš se još u svađi potući!« — »Ne, majko,« odvrati ona, »ja se ne prepirem, ja govorim samo malo glasnije, kako to običaju i sve žene moga plemena.« One imadu naime sve visoki glas i dugi jezik. Još nijednoj dosad nije uspjelo da snizi svoj glas ili da skrati svoj jezik. Ta je ratoborna žena izvanredno uredna i čista. Da je uklonim od drugih, povjerila sam joj čišćenje kapele i našega stana. Jednom se počela svađati za vrijeme obroka. Za kaznu oduzela sam joj njezin omiljeli posao, a ona je cijeli dan radi toga plakala. Kad sam joj jednoga dana izatoga obećala, da ću joj opet dati njezin posao, rekla mi je vrlo ozbiljno: »Majko, odsada ću svaki dan moliti Isusa za milost svetog krsta. Kad budem kršćanka, pa se budem ispovijedala i pričešćivala, sigurno ću postati bolja.« Nije li ta dobra volja ovih jadnih ljudi velika utjeha za nas? Čujte sad još nekoliko nemilih događaja.

Prošloga je augusta padala ovdje tri dana i tri noći strašna kiša. Nekoliko sati od naše misije u području Bošontija, provalila je voda na više mjesta nasip. Nastala je užasna poplava. Rijeka se razlila po poljima na površini od 30 hiljada hektara. Čim je ta žalosna vijest stigla u Bošonti, otac misionar natovario je odmah svoj čamac rižom i pitkom vodom i pohrlio u pomoć nastradalim bijednicima, koji su izgubili sve. Njihovi su ribnjaci i rijeke puni slane, morske vode. Ona je poplavila i njihova polja, koja su obrađivali velikom mukom. Žetva je za ovu godinu potpuno uništena. Ta zemlja ne će sigurno donijeti ploda ni slijedeće godine, jer će po poljima zaostati naslage soli. Nju moraju najprije ukloniti kiše. Po tome vidite, da nastradalim bijednicima prijeti neizbježiva glad.

Kad su pogani vidjeli, da im je katolički svećenik priskočio u pomoć, odlučili su mnogi da prihvate našu vjeru. Otac već mnoge poučava. U naš su konvikt doveli mnogo djevojčica. Sada ima u svemu 120 osoba, koje treba hraniti i odijevati, a valja im dati i druge neke potrepštine. U listopadu smo kupili riže za 414 Rs i 8 ana (oko 8500 dinara), a ne ćemo je imati ni do 15. prosinca, dok traju praznici.

U jednom selu, kamo je išao o. misionar u pomoć, ubio je jedne noći 7 zmija u kolibi — kapelici. Jednome je stanovniku ostala pošteđena koliba, ali se u nju uvlačile zmije. Svake je noći bdio jedan čovjek, da ih ubija. Većina se ljudi odselila. Mnogi su se katolici nastanili u okolini naše postaje. Drugi su opet našli utočište kod svojih rođaka.

Kako je provalila rijeka, nastanili su se u poplavljenim krajevima morski psi i krokodili, koji su već mnoge ljude ugrabili.

Prije nekoliko sedmica bilo je na obali više poganskih žena, lovile su ribe. Uto izmili iz vode krokodil, ugrabi jednu ženu i odvuče. Ona se još jednom pojavila na površini vode i vikala iz svega glasa. Zatim je zauvijek nestade pod vodom.

Kad sam se vratila sa svoga odmora, dovela sam sa sobom i s. Katarinu Josipu. Ona još dosada nije vidjela našu misiju. Sve ju je ovdje veselilo, ali neke su je stvari i uplašile. Što se tiče nedjeljne sv. Mise, morala je s. Katarina priznati, da još nikada nije prisustvovala tako svečanoj svetoj Misi, pa ni onda, kad je bila na postaji Kesramal. U Bošontiju prati sv. Misu glazba, koja se opisati ne može. Mi znamo, što znači ta glazba i pjevanje za župnu crkvu. Nije odviše smiono, ako kažemo, da je glazba za ovaj kraj upravo savršena. U svakom slučaju ne može biti burnija, a za pratnju se upotrebljavaju sva ovdašnja glazbala. Prošle je nedjelje međutim sva ta buka potpuno umukla. Samo je stari, dobri seoski bubnjar udarao grčevito u svoje glazbalo i pjevao iz svega glasa: »Oh! Oh! Oh! . . . Spasitelju, prosti svima nama!« Kad je taj čovjek počeo da pjeva i svira, nitko od nas nije mogao moliti. Upotrijebili smo svu snagu, da ne prasnemo u smijeh.

Sam Bog zna, što nas još čeka u budućnosti. Zasad, hvala Bogu, sestre su u Bošontiju sve sretne i naša zajednica živi mirno pod zaštitom Božje Providnosti. Svi vršimo djela ljubavi i milosrđa prema bližnjemu.

S PUTA U INDIJU I BENGALIJOM.

Br. Vidmar D. I.

Kome Bog, tome i Gospa! Tako smo i mi imali putem nesamo praznike, nego smo vidjeli i mnogo korisna. Prva je zanimivost bila u Napulju Sulfatorij. To je sumporni vulkan, gdje je bio i sv. Pavao osam dana, kad je putovao u Rim. Vjerojatno je, da je cijela ta dolina bila nekada ždrijelo vulkana. Danas je to ždrijelo u sredini doline, dugo deset metara, a pet široko. Iz njega vrije neprekidno crna tekućina i baca napolje užarenu masu do dva metra visoko. Svuda naokolo po dolini dimi se iz pukotina zemlje vruća sumporna para. To je znak da je ispod tla šupljina. Na jednom su kraju zatakli u zemlju cijev i kroz nju zviždi sumporna para kao iz lokomotive. Na drugom je kraju pukotina, gdje je izlazila vruća para. Tu su zasuli kamenjem, a povrh toga čistim pijeskom, na kome možete i kuhati, jer je do 120° C vruć. Pokraj toga su uzbrdo i dvije udubine, gdje je isto velika vrućina. Ovdje možete uzeti suhu sumpornu kupelj, jer vas odmah oblije znoj, čim stupite unutra.

Druga veća zanimivost bio je polazak na »Demšarjevu fajfu« — Vezuv. Do ispod brda pošli smo vlakom, a onda još 4 sata uzbrdo pješke. Na kilometar daleko od ždrijela čuli smo

eksplozije kao topove. Vulkan je upravo rigao; svakih je par minuta eksplodirao i bacao nadaleko užarenu masu. Zato nijesmo mogli posve k njemu, nego smo pošli s druge strane naokolo i došli kojih 40 metara od glavnoga ždrijela. Jednom smo se nuzgrednom ždrijelu približili na metar daljine. Iz njega je sukljala užarena lava i tekla prema dolini. Bila je posve crvena, zapravo bijela kao užareno željezo. Uzeli smo željeznom batinom nešto od užarene mase i utisnuli u nju kovni novac, da nam bude spomenom. Za četvrt sata bio je otisak već hladan. Hodali smo užarenom lavom do ždrijela, samo što je odozgo bilo posuto nešto trša. Razumije se, da smo morali brzo dizati pete kao medvjed na užarenoj ploči, kada uči plesati, samo da nam cipele ne stradaju. Iz toga ždrijela, kao i iz okolišnih pukotina vrije užarena lava daleko naokolo, te je cio prostor crven kao ljevaonica željeza. Cijela gora Vezuv posve je gola. Pokrivena je starom lavom, te izgleda kao crno kamenje, a upotrebljava se za zidanje.

Na 23. siječnja popodne otplovili smo iz Napulja lađom »Conte Verde — Zelenim grofom« dalje put Indije. Lađa je 182 metra duga, a oko 60 metara široka.

U Masawo došli smo 29. u pet sati poslije podne. Tu se je iskrcalo mnogo ljudi, koji su išli u Abesiniju kao radnici. Sa g. Demšarom stupili smo također na suho tlo, da vidimo kakva je Afrika. Ali je tako vruća, da smo morali popiti jednu limonadu, da se rashladimo. Tu su sami crnci. Suhi su i tanki kao trlica, ali dosta jaki. Vidio sam takovo »vreteno« da je pograbilo ogromni sanduk i nosilo ga po stepenicama s lađe i naprijed u skladište.

Na Crvenom moru je velika vrućina, da si kod jutarnje sv. Mise brišemo znoj s čela. I u kabini se kroz noć jedva diše. Po danu se ljudi na krovu kupaju, da se malo rashlade i prevrću se po vodi kao delfini, koji prate lađu u čitavim jatima.

Na Indijskom Oceanu bilo je par dana nešto burno. Bilo je divota gledati, kako se valovi uzdižu kao gore i razbijaju o lađu. Na Indijskom Oceanu vidio sam također čitava jata letećih ribica, koje je preplašila lađa, pa su znale letjeti zrakom po 50 metara daleko.

Navečer 3. veljače u devetnaest i po sati stigli smo do obećane zemlje Indije. Čekao nas je brat iz biskupske palače, rodom iz Švicarske. On nam je pomogao da smo uredili glede prtljage. Zatim smo pošli na višu školu sv. Ksavera, gdje nas je otac rektor dočekao vrlo prijazno i pogostio hladnom limonadom. Oko 23 sata pošli smo na počinak. Kad sam se noću probudio, zujilo mi nešto pokraj ušiju tako čudno, tako melodiozno kao da bi mačke posve tiho mijaukale. Rasvijetlim džepnom svjetiljkom, a u taj čas sve utihne. Ugasnem, i opet ista glazba. Konačno se uvjerih, da su to posve maleni komarci, koji su mi priredili dobrodošlicu oko mojih ušiju. Tim koncertom nisu prestali sve do jutra. Ujutro oko tri sata počeli su cvrčci sa svojim »fortissimo« kao da bi s njih živih derao kožu. Tako mi je bilo nemo-

guće spavati. Tješio sam se, da će se u Indiji trebati još koječemu prilagoditi.

U Bombayu je već sada 30° C topline u sjeni. Ljeti će biti malo više, ali to znate i sami.

Bengalija: Putem u Raghabpur.

4. veljače bili smo u uredu za prtljagu, pa nas je jedan od viših činovnika posve povjerljivo upitao, da li smo mi katolički misionari. Odgovorili smo, razumije se, da jesmo. Zatim izvadi dječjom prostodušnošću iz džepa veliku krunicu Blažene Gospe i reče: »Ja sam također katolik iz Goe.«

5. veljače pošli smo opet u drugi ured. I tu nam se predstavi jedan mladi činovnik kao katolik iz Goe, gdje je djelovao sv. Franjo Ksaverski, i na koncu reče: »Svaki dan ću moliti krunicu za Vas.« — Upitam ga, da li ima on uopće krunicu. On me pogleda začuđeno i odgovori: »Kako ne bih imao krunice, ta ja sam katolik! Naša je dužnost, da svaki dan izmolimo krunicu.«

Tu je mala crkvica, koja je i u djelatne dane puna muževa, koji slušaju sv. Misu i primaju sv. Pričest. — Ovdje se u gradu dižu palače i banke, a sirotinja je bez svakog doma, noći na ulicama. Ima ih u samom Bombayu do 20.000, koji nemaju apsolutno ništa do par razderanih dronjaka na sebi.

Nastavlja *vlč. A. Demšar D. I.*

Iz Bombaya krenusmo navečer u 18 sati. Vožnja je vrlo lijepa, pa i ugodna. Krasne palmove šumice mijenjaju se s prašumama, gdje su se majmuni upravo sastali na vijećanje, kamo će poći danas krasti. Iznenađuju nas stijene, za kratko opet nepregledne močvare, nad kojima lete svakovrsne krasnobojne ptice. Kućice su većinom građene od blata, pokrite nekom posebnom okruglom opekom. Svaki čas izviri po koji hram posvećen indijskim bogovima, i to je meni tako tužno . . . Zaista nova zemlja, novi svijet, na koji ću se morati priučiti.

Iz Kalkute pošao sam najprije u Bošonti, pozvao me o. Mesarić. Pratio sam ga na misijskom putovanju po bošontskom okružju s bratom Vidmarom. Sada je u Bošontiju vrlo lijepo, jer je bengalska zima, i nema one velike vrućine. Putovanje mi je bilo vrlo drago, jer sam malo upoznao ljude i krajeve, misionarove teškoće. Posjetili smo i posve poganska sela. Jedan nas je poganin pozvao u svoju kuću riječima: »Velik će biti blagoslov za cijeli moj dom, padne li samo prah vaših nogu na moje zemljište!« Pošli smo k njemu i ostali kod njega do 11 sati noću. Prije nijesmo mogli lađicom naprijed, bila je oseka. Kadgod bismo došli u koje pogansko selo, najavili bismo se gramofonom i ljudi bi se sletili sa svih strana i radoznalo nas promatrali. U nekim su mjestima ljudi već poznavali o. Mesarića kao velikog protivnika svih gulikoža, zimendara (vlasnici zemlje). O. Mesarić se naime revno bori za pravo sirota s tim krvavim pijavicama. Ljudi su prilično skloni katoličkoj vjeri, ali silno siromašni. U nekim je mjestima razlagao o. Mesarić istine sv. vjere, u drugim je opet razgovarao samo o običnim stvarima, da na ovaj način dođe u doticaj s tim poganima. Nije nikako tako lako obraćati pogane, kako sam si ja to prije mislio. Tu treba dosta truda uložiti, mnogo molitve, dobre volje, a napose strpljivosti. Bilo je neobično ljudima, što smo najednom trojica obilazila selima. Neki se je zimendar tako uplašio, kad je vidio najednom tri misionara, da je još istoga dana pisao kalkutskom nadbiskupu, neka makne o. Mesarića iz Bošontija, jer da mu buni ljude!

Noćna vožnja nepreglednom Gangesovom rijekom uz džungle, gdje tigar kraljuje, zaista je nešto lijepa. Nebo je tako čisto, jasno, tako žarko u zvijezdama, da ga nikad ovakova u domovini vidio nijesam. Jednoć sam prospavao noć na klupi u lađici, drugi put u seoskoj kapelici, koja nije imala ni vrata ni prozora. Spavao sam ispod oltara, ako smijem tako nazvati onaj veliki kup blata. Prostrli su mi pred oltar nešto rižne slame i tu sam upravo slatko počivao kao u domovini na krevetu. — Na lađici smo imali ovaj put i živoga Tigra. Hodao je naokolo, a mi ga se nijesmo bojali, jer je to ime našeg kormilara, po bengalski se zove Bhag.

Pozvao nas je i o. Poderžaj na svoju misijsku postaju Raghabpur, i njemu smo se isto rado odazvali. Ima lijepu crkvicu, koja je sagrađena 1891. godine, no radi indijskog podneblja treba češće i većih popravaka. Tako se je o. Poderžaj dao odmah na posao i popravlja crkvu i svoj župni stan, u koji je za kiše znala procuriti i voda. Sada imade upravo zidare i sve preuređuje kao novi gospodar.

Pred crkvicom imade zanimiv kip »slatkoga sv. Josipa«. Kip je drven, pa su se pčele u njem nastanile kao u košnici. I

tko pokuca sv. Josipu na srce, izleti u onaj čas sva sila tih slatkih životinjica iz kipa. Zaista je to slatki sv. Josip!

U petak polazim na svoju misijsku postaju Moropai, gdje ću u prvo vrijeme morati učiti engleski i bengalski. Dva jezika učiti na jedamputa uz posao, to je malo tvrda ljuska za moje zube, ali pomoću Božjom i pomoću Petra Barbarića ići će i to. Misijska postaja Moropai posvećena je Presv. Srcu Isusovu, koje me prati cijeli moj život najvećom ljubavlju, a sad kao da me želi uzeti još pod posebno svoje okrilje. Znadem, da će biti križeva, ali križevi su uvijek znak posebne ljubavi Božje.

INDIJCI U BOŠONTIJU PRIČAJU.

Brat kraljičine žene.

Nekoć je živio u Čondromukipuru vrlo siromašan čovjek imenom Sadu. Bio je vrlo radin, a možda i najjači muž u cijelom kraju, ali je uza sve to zarađivao tako slabo, da je njegova žena i sedmero djece uvijek gladovalo.

Na malom zemljištu pred kućom zasadi njegova žena tikve, ne bi li se laglje prehranila. Jednoga dana reče mu žena: »Sadu, dvanaest je tikvi zrelih. Idi prodaj ih na trgu i kupi nam hrane!«

Sadu ubere s velikim veseljem te tikve, stavi ih u veliku košaru i pođe na trg. Došavši onamo stavi košaru preda se na zemlju i čekaše kupca. No čim je sjeo, dođe poreznik, usadi pred njim u zemlju dugački svoj štap zahtijevajući sa svoja dva drska pomoćnika jednu tikvu za porez. Sadu mu je dade drage volje. Za ovim dođe drugi poreznik, usadi također svoj štap u zemlju i zahtijevaše sa svoja dva još drzovitija poslužnika drugu tikvu za porez. Ovoga je slijedio treći poreznik, trećega četvrti i tako redom, dok Sadu ne ostade bez tikvi.

Kad eto nove nevolje! Na trgu se je imalo platiti osamnaest vrsti poreza, i prije negoli je mogao Sadu krenuti kući s praznom košarom, navalilo je na njega još šest ostalih poreznika i svaki je tražio svoje. Kako Sadu nije imao nijedne više tikve, odvukoše ga mučeći i udarajući na poreski ured.

Ljut i razjaren opravdavao se Sadu na poreskoj upravi činovniku: »Dvanaest sam tikvi donio na trg. Svih dvanaest uzeli su mi vaše sluge za porez i napokon me dovukoše kao zločinca pred vas. Što znači ta nepravednost?«

Činovnik se okrene hladnokrvno prema poreznicima i reče: »Vi imate ubirati osamnaest vrsti poreza! Tko ih ne plati, tome imate oteti sve, skinuti s njega i zadnje odijelo i protjerati ga s trga! Zašto nijeste učinili ovako i s ovim čovjekom?«

Na ove riječi skoče poreznici, otmu Sadu njegovu praznu košaru, u kojoj je donio tikve, i svuku s njega sve odijelo ostavivši mu samo dronjak oko bokova. Potom ga potjeraše s trga kući.

Sadu se vrati kući, gdje su ga djeca i žena jedva očekivali, da im donese hrane. Kad je nesretnik ispripovjedio sve svojoj ženi, reče mu ona: »Pa kad već imade osamnaest raznih poreza, zašto ne bi i ti pokušao ubirati devetnaesti?«

»Čuješ, ženo, ti govoriš pametno!« odvrati Sadu.

Slijedećega dana uzme on svoja dva najvjernija druga strašna pogleda i pođe s njima na trg. Pred svakom je trgovinom usadio svoj veliki štap u zemlju i zahtijevao porez od svakoga prodavača. I gle čuda, sve mu je drage volje plaćalo! Tu i tamo bi ga samo strašljivo upitali, kakav je to novi devetnaesti porez, a on bi im drsko odgovarao: »Zar vi ne znate, da sam ja brat kraljičine žene?«

Sadu je nastupao s tolikim dostojanstvom, da mu je svaki od straha i najvećom spremnošću plaćao porez s uvjerenjem, da je on brat kraljičine žene. Ta kako bi se on inače usudio ubirati porez u njezino ime.

Ovako je ubirao Sadu devetnaesti porez cijeli mjesec, a gladna je bijeda bježala s njegova lica i s lica njegove žene i djece. Trgovci su pak počeli zdvajati, jer su bili već sa osamnaest poreza toliko ugnjetavani, da devetnaestoga nijesu mogli više plaćati. Zato se odluče i podnesu žalbu na kraljicu, neka bi im se smilovala i ukinula bar ovaj devetnaesti porez.

Kraljica pročita tu njihovu žalbu i vikne: »Jesu li ti trgovci pobudalili? Zar mogu ja, kraljica, imati ženu? Uhvatite odmah tog zlikovca, koji traži taj besmisleni porez i dovedite ga ovamo! Jer iza tih ludih i glupih riječi mora da se nešto krije!«

Sadu je bio brzo uhvaćen. Dovedoše ga pred kraljicu. On se lijepo pokloni i reče: »Molim, poslušajte moju pripovijest!«

»Govori!« odvrati kraljica.

Priprostim riječima, koje su disale istinom, ispripovjedi Sadu cijelu pripovijest o dvanaest tikvi. A kad je završio, reče mu kraljica: »Od danas neka je uprava trga u rukama brata moje žene! On će očistiti trg od svih poreznika i zadržati samo one poreze, koji su potrebni za uzdržavanje reda na trgu.«

Sadu uredi sve tržne poreze na najveće zadovoljstvo svijju i odonda ga narod zove sa smiješkom i velikom ljubavlju »Bratom kraljičine žene«.

GLASOVI IZ SJEVERNE INDIJE.

S. Ivana F. C.

Evo i mene, i ako malo kasno, da Vam svima u domovini zaželim sretnu Novu godinu.

Kod nas je u Indiji silno vruće kao da nije pred par dana prošao Božić. A onda je ovdje kod nas kroz sve dane bila puna kuća radnika, koji su preuzeli gradnju našega samostana, pa doista nije bilo nimalo božićno raspoloženje. Ti su ljudi još po-

gani, rade na blagdane i nedjelje, jer jadnici ne znadu, što je blagdan. — Rekla sam već, da nam se gradi samostan, jer nam se je stari srušio. Stanujemo u maloj niskoj kućici nalik na sušu.

Sjev. Indija: S. Ivana njeguje bolesnike.

Sada imamo nešto više vremena, jer su školski praznici i djeca su se razišla kućama. Tako možemo svakoga tjedna u selo, da njegujemo bolesnike. A ima ih mnogo, jer se u zadnje vrijeme pojavila neka bolest, koja osobito hara među djecom. Koji puta nam se pruži prilika da pošaljemo koju dušu u nebo kao na primjer na dan sv. Stjepana, kada smo pokrstili dvoje dječice na umoru. No sada je već mnogo djece ozdravilo, a mislim, da bi se i stariji bolesnici brzo oporavili, a mnogi i obratili, da ih češće posjećujemo. No to će nam nažalost biti moguće samo kroz ova dva mjeseca praznika, jer ovdje ima malo sestara, pa moramo za vrijeme škole biti s djecom. Međutim uz pomoć Božju ići će sve! . . . .

NIJESU BAŠ TAKO GLUPI . . .

Crnac katolik dođe na parobrod na Nyassa jezeru. Ne poznavajući nikoga na brodu, prikraćivao si vrijeme moleći u prikrajku krunicu. Najednom pristupi k njemu jedan protestantski pastor i upita ga podrugujući se, što to radi. »Pa vidite i sami, da se molim Majci Božjoj!« odvrati on. »To nije nikakva molitva!« prekine ga protestant, izvuče Novi Zavjet i stade čitati poglavlje, gdje se govori o dvanaestgodišnjem Isusu u hramu. Kad je došao do mjesta, gdje Isus kaže roditeljima: »Zašto ste me tražili?« upozori on našeg crnca, kako je Spasitelj posvećivao malo pažnje svojoj Majci, da ju je upravo ukorio, što se brine za nj.

»To je zaista lijepa stvar!« odvrati crnac. »Molim vas, čitajte samo dalje!« — Protestant nastavi pobjednički dalje ne sluteći zamke, i dođe do retka: »I vrati se s njima u Nazaret: i bijaše im poslušan.«

»Stanite!« reče odvažno crnac. »Što kažete na to? Sam Bog je poslušan Mariji, toliko je štuje!« — I putnici, koji su se

crncu smijali, pristali su uz njega. Pastoru je bilo dosta, možda se ne će više usuditi zadirkivati . . .

Drugi put se opet jedan protestantski pastor rugao u selu našim obraćenicima i reče: »Ako vi nastavite klečati pred Marijinom slikom i moliti krunicu, onda ćemo i mi izložiti u našim crkvama sliku Lutherove majke!«

»Možete!« odvrati mu odrešito katehista. »Samo joj ne zaboravite dati u ruke krunice, jer je i ona bila katolikinja!«

ZA NAŠE CRNČE.

Treći razred osnovne škole čč. sestara Milosrdnica u Derventi odlikuje se požrtvovnim radom za misije. Donašajući svoj mali doprinos, znadu često s osobitim veseljem naglasiti: »Za naše crnče!« Koliko je tu samo bilo žrtvica, dok se skupilo od tih sitnih prinosa kroz pet mjeseci 100 dinara! Uvjereni smo, da su svojim mnogobrojnim žrtvicama, svojim veselim odricanjem isprosili od dragog Boga mnogom pogančetu milost obraćenja osobito one male misionarke, koje su možda jedva kada mogle priložiti 25 para od svoje velike siromaštine. Isus dragi to znade, on će njihove žrtvice preobilno nagraditi, jer Isus više voli 25 para sa žrtvicom negoli milijune dinara bogataša. I 25 para od sirotinje dane za misije obrate više pogana negoli milijuni dinara bez žrtve.

Najviše — skoro polovicu te svote — dao je Zlatko Brkić, koji je taj novac dobio kao nagradu za svoju marljivost od svoje drage mamice. Svaki puta, kad je u školi dobio »pohvalnicu«, dala mu je njegova dobra mamica 2 dinara. A Zlatko je to uvijek darovao »za crnče«. — Prema tome je po našem običaju stekao pravo, da se crnče nazove njegovim imenom. No on se je toga odrekao i želi, da se to crnče zove Srećko, jer se tako zove njegov braco, koji također misije vrlo voli.

A za malog pokrštenog Srećka kao i za ostalu crnu braću, napose za oce misionare i sve prijatelje misija molit će se i ubuduće i za njih prikazivati žrtvice

Mali misionari i misionarke
III. r. osn. šk. čč. ss. milosrdnica
u Derventi.

MALE MISIONARKE U RASINJI.

Rasinja: L. M. M.: 1. Liga Malih Misionarki. — 2. S predstave »Sirotica«. — 3. S predstave »Upis beba u školu«.

Rasinja kraj Koprivnice ponosi se česticom sv. Križa Spasiteljeva, na kojem je on žrtvovao svoj život za neumrle duše. Zato nas ne će ni iznenaditi, što je ovdje tako lijepo procvala Liga Malih Misionara u I. kolu Malih Križarica. One prikazuju revno svoje žrtvice i molitve, da se obrate pogani u misiji Bengaliji, da ne proteče Krv Isusova na križu uzaludno, nego da se i te duše spase.

POKUĆAR KAO APOSTOL. — HUPEH, KINA.

Ichang, istočno okružje provincije Hupeh, bilo je dosada neplodno tlo za misijska nastojanja. A da se je sada otvorilo vjeri, zasluga je najvećim dijelom jednoga dobro poznatoga pokućara Josipa Kao, koji ide od mjesta do mjesta i prodaje rižu.

Prvi puta je naš putnik došao u doticaj sa katoličkom vjerom, kada je jednom s nekim katehistom bio gost kod belgijskih franjevaca. Primio je sveti krst i postao članom sv. Crkve, ali je ostao vjeran svojem starom pozivu.

Išao je kao i prije od kuće do kuće, no sa svojom robom dijelio je dušama željnim spasa i hranu, koja trajno zasićuje.

Ovdje su vjerski razgovori jako obljubljeni, te se lako nađe polazna točka. Tako se evo okupila odvažna grupa novih kršćana, koji će biti temelj nove misije. (F)

ODISEJA KATOLIČKIH MISIONARA. — SINAN, KINA.

Noću se sa odjelom vojske probijati kroz grad okružen komunistima, hodati dan i noć, noćiti pod vedrim nebom i snijegom, živjeti u vječnom strahu od crvenih, koji su ovdje dva svećenika već ubili, a drugima se groze najgorim, to su nemile pustolovine, koje prijete mnogim misionarima u Kini ili ih već proživljavaju. — Sredinom prošloga decembra došli su misionari iz vikarijata Yenanfu na koncu jedne takve odisejade iscrpljeni u Tungchowfu, gdje ih je lijepo primio apostolski prefekt. Među tim misionarima bilo je 8 španjolskih franjevaca sa svojim biskupom i 2 kineska franjevca sa jednim kineskim svećenikom. Svi oni u visokoj groznici, potpuno iscrpljeni i izgladnjeli, ali puni pouzdanja i volje očekuju bolje dane. (F)

ZNADU LI KINESKI POGANI ZA MILOSRĐE?

U Evropi mnogi misle, da se kineski pogani ne mogu oduševiti za djela milosrđa. Ta odviše je dobro poznata poganska oporost, izlaganje djece, ubistva iz osvete i kineska besavjesnost. Pa ipak i poganin imade savjest i znade razlikovati dobro od zla.

Time nam postaje jasno, zašto se na primjer ovdje u Kansu-u, koji često strada od nesreća, na svakom koraku nailazi na djela milosrđa.

U glavnome gradu Kansu-a, Lanchow-u, nalazi se već odavno dom za starce. U središtu južnoga dijela pokrajine, u starome gradu Lungsi, nalazi se pagoda, koja je poznata kao najbolje organizirana privatna karitas. Ovdje se sirotinji dijele besplatno lijekovi, koji sastoje najviše iz korijenja i ljekovitih biljki. Zimi dobivaju siromasi dnevno jaku toplu juhu od brašna. Besposlenima, osobito ženama, daje se primjereni rad. I sve to vodi uprava poganske pagode u Lungsi-u.

Ako tuđinac, koji dolazi u Kinu kao vjerovjesnik, ne učini ništa na opće dobro, proigrao je time odmah svoju čast, ili kako na kinesku kažemo: »Izgubio je svoj obraz.«

Dvije su protestantkinje iz Amerike skoro svaki dan sazivale nekoliko ljudi, da slušaju njihovu nauku. No više nisu ništa učinile, jer su mislile, da su time izvršile svoju dužnost. Međutim su pogani držali, da one sa svojom naukom ne misle ozbiljno. Katolička Crkva bar podiže škole, uzgaja dobre ljude, a ova ne čini ništa. Tako sude pogani. Oni pretpostavljaju, da i misija mora učiniti koje djelo milosrđa.

Bez djela kršćanske ljubavi otešćan je, pače i onemogućen rad misionara. Narodi, koji to ne shvaćaju, prestaju sudjelovati u svjetskom apostolatu; a time se gubi i njihov ugled u stranom svijetu. Pogani ne poznaju samo tihu i privatnu dobrotvornost nego i organiziranu, javnu karitas i to nesamo u slučaju nesreće, nego imadu i stalnih ustanova za pomaganje sirotinje. Tako se u Lanchow-u nalazi državno sirotište. Ovdje dječaci izuče različite zanate, da si kasnije mogu sami zarađivati kruh. (F)

PUTUJUĆI APOSTOLI U KINI. — YUANLING, HUNAN, KINA.

Dva misionara iz reda oo. pasionista iz Amerike o. Vance i o. Langenbacher organizirali su u svome distriktu pravu vojnu za Kristovo kraljevstvo. Na jesenskom putovanju posjetili su u roku od dva mjeseca 24 grada i sela i u svakom se mjestu zadržali po nekoliko dana. Vlasti su im olakšale rad i išle na ruku, te je u nekim mjestima bila organizirana propaganda na taj način, da su najmili ljude, koji su upozoravali narod na mjesto, gdje će misionari govoriti. Oba su misionara imala sa sobom naobražene katehiste, koji su proučili i obradili određene vjerske stvari. To su onda pred narodom u razgovoru s misionarima iznašali. Drugi su se opet katehisti umiješali među narod i poticali slušatelje na pitanja i primjedbe.

Nova metoda pitanja i odgovora naišla je kod Kineza na veliki odziv. Jednom takvom prilikom došlo je do prave kineske međuigre. Iza prizora pojavili se razbojnici, te su misionari morali na vrat na nos ostaviti bojno polje. Do oktobra prošle godine održali su misionari predavanja pred više od 15.000 ljudi, a preko 3000 primilo ih je i liječničku pomoć. Time su uklonjene mnoge predrasude i probuđen veći interes za Crkvu. Mnogi su izrazili želju, da još više toga saznaju o katoličkoj vjeri. Misionari su zamoljeni da i opet dođu i dalje tumače vjerske istine. (F)

PRVI UROĐENI SVEĆENICI NA ZLATNOJ OBALI. — CAPE COAST — ZAP. AFRIKA.

Jedna se 80 godišnja starica uputila iz unutrašnjosti zemlje prema obali i prevalila 185 kilometara, da uzmogne na blagdan Bezgrešnoga Začeća prisustvovati svečanosti, kod koje je biskup Porter posvetio za svećenika njezinoga unuka Georga Ansaha i još jednoga njegovog sunarodnjaka iz Fanti Akan plemena. Oba će svećenika potpomagati u radu Oce afričkih misija u Lyonu.

Svečanosti je prisustvovalo mnogo naroda sa kraljevskom obitelji sa Zlatne Obale na čelu. Poslije posvećenja primile su od o. Ansaha prve blago-

slov njegova majka, koja se istom pripravlja na krštenje i spomenuta baka, koja je već katolikinja.

Kod dočeka, koji je ocu Ansahu priredio njegov rodni grad Elmina, pristupila je mladome svećeniku jedna starija gospođa, nekatolikinja. Pružila mu je drščućom rukom mali zlatni križ uz riječi: »Uzmite taj križ u znak moga poštovanja na dan, u koji ste pristali, da iz ljubavi prema Kristu nosite i za druge breme križa.« (F)

DUHOVNE VJEŽBE ZA POGLAVICE. — BASUTO, Južna AFRIKA.

Poglavice u Africi, a naročito u Basuto zemlji, imadu veliki utjecaj na društvene i vjerske prilike naroda. Njihov primjer povlači za sobom veći dio naroda bilo u dobro bilo u zlo. Misionar nije u stanju podići škole ili crkvu, ako mu poglavica ne doznači potrebno zemljište. Poglavice su i suci u svim kriminalnim slučajevima. Hoće li narod držati mnogo do poganskih običaja i praznovjerja, ovisi najviše o tome, pristaje li poglavica uz njih ili ih zabacuje. Stoga je od ogromne važnosti, da se baš poglavice u prvom redu vjerski uzgoje. S ovoga je razloga biskup Bonhomme, apostolski vikar Basuto zemlje, ustanovio zatvorene duhovne vježbe za poglavice.

O. Paquet iz Bethele započeo je djelo i predobio za trodnevne duhovne vježbe 15 poglavica. Na čelu im je bio poglavica okružja, sin poglavice Basuto zemlje. Sabranost i ozbiljnost, kojom su ti muževi slušali predavanja, njihov svečani zavjet pred Presvetim, da će se u privatnom i javnom životu priznavati katolicima, učinili su na sve prisutne duboki dojam. Isto su tako bile plodonosne duhovne vježbe za učitelje, te se sad odlučilo pozvati na duhovne vježbe i sve druge slojeve naroda. (F)

ARHEOLOŠKA OTKRIĆA U ABESINIJI. — ADIS-ABEBA.

Otac Bernardin Azais, jedan od najsmjelijih misionara kapucina u Abesiniji, vratio se u kolovozu 1935. sa svoga naučnoga putovanja, koje je trajalo 7 mjeseci, opet u južne provincije zemlje, Guiner, Bali, Magalo i Konso. Među ostalim uspjelo mu je pretražiti slavni muslimanski grob Šeik-Husena, koji je dosada bio zatvoren svakom Evropljaninu. Bilješke, koje si je načinio, pružaju gradu za jednu opširniju knjigu. Naš je misionar, kako je poznato, već prije objelodanio jedno djelo pod naslovom »Pet godina arheološkog proučavanja u južnoj Abesiniji«. (U dodatku je zemljovid sa 110 karata). U zemlji Konso pronašao je kod zadnjega istraživanja kojih 20 drvenih figura znatne arheološke umjetničke vrijednosti.

Otac Azais je u svemu 15 godina misionar u Abesiniji. Bio je dulje vremena u službi gubavaca u Hararu. Za arheologiju se oduševio, kad je za vrijeme rata boravio u Grčkoj. Vrativši se u Abesiniju poveo je jednu karavanu na jugoistok i petgodišnje naporno istraživanje iznijelo je na svijetlo doista vrijednu stvar.

1932. proveo je pet mjeseci na putovanju u pokrajini Wallga, što je bilo posvećeno prije svega kršćanskim ostacima stare kraljevine Kaffa. Na prijedlog francuskoga ministarstva nastave i »Académie des Inscriptions« proputovao je otac Bernardin 4 puta prostrane abesinske pokrajine. I Negus je pokazao mnogo zanimanja za njegovo istraživanje, te ga je u tome i podupirao. Poznata je ljubav cara Haile Selassie prema historiji stare Etiopije. Otkrića francuskoga misionara na geografskom, etnološkom i linguističkom području vrlo su vrijedna i aktuelna upravo zbog prilika, u kojima se danas nalazi Abesinija. (F)

KATOLICIZAM U SJEVERNIM SALOMONIMA. — KIETA.

Ovdje broje katolici 20.522 žitelja. To znači jednu trećinu od cjelokupnoga pučanstva (60.000).

Na tim je otocima moguć jedino pomorski saobraćaj, a prošle su se godine razbila dva glavna broda misije, »St. Paul« i »Raphael«. (F)

Urednik: A. Vizjak D. I.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu. — A. Alfirević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

U Bengaliji je omiljeli posao žena slikati razne šare,
na posude, a isto tako po podu pred ulazom u kuću.